

DECIZIE

12 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului Ceban Marin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019, în cauza penală în privința lui

Ceban Marin XXXXXX, născut la XXXXXX, originar și domiciliat în s. XXXXX, r-nul XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 01.10.2018 – 26.11.2018;

Instanța de apel: 12.12.2018–22.01.2019;

Instanța de recurs: 20.03.2019 – 12.06.2019;

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 noiembrie 2018 examinată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală în conformitate cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, Ceban Marin a fost condamnat în baza art. 186 alin.(2) lit. c) și d) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis

Solicitarea acuzatorului de stat cu privire la încasarea de la inculpat în beneficiul statului cheltuielile judiciare pentru efectuarea raportului de expertiză în sumă de 1 680 lei a fost respinsă, cheltuielile menționate fiind trecute în contul statului.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că M. Ceban, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, la 26 septembrie 2018 în perioada de timp cuprinsă de la ora 01⁰⁰ până la 03⁰⁰, prin deteriorarea geamului a pătruns în apartamentul nr.XX, care este amplasat str. XXXXXX, XX, or. XXXXX, mun. XXXXX, de unde pe ascuns a sustras un televizor de model „Samsung”, care aparține lui G. Renchez, la preț de 2 500 lei și mijloace financiare în sumă de 6 650 lei care aparțineau lui E. Bețișor, după care cu bunurile sustrase a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzându-le părților vătămate daune materiale în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul S. Verebceanu în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a acesteia în latura penală, cu dispunerea suspendării condiționate a pedepsei stabilite pe un termen de probațiune în temeiul art.90 Cod penal.

În argumentarea apelului s-au invocat următoarele:

- argumentele instanței de fond privind neaplicarea prevederilor art.90 Cod penal, sunt neîntemeiate;
- la faza de urmărire penală inculpatul și-a exercitat dreptul de a nu face declarații și prin aceasta nu a prejudiciat în nici un mod mersul anchetei;
- calificarea infracțiunii în baza art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, este subiectivă, or, părțile vătămate nu s-au prezentat la cercetarea cauzei în instanța de fond și nu au înaintat acțiune civilă, fapt care denotă că acestea nu-și doresc recuperarea prejudiciului material;
- este irelevant faptul că inculpatul anterior a fost condamnat, deoarece M. Ceban a executat pedeapsa stabilită pentru infracțiunea comisă;
- în privința lui M. Ceban sunt aplicabile prevederile art.90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 22 ianuarie 2019 apelul declarat a fost respins ca nefondat.

5. În motivarea soluției adoptate Colegiul a reținut că sunt neîntemeiate alegațiile apelantului referitor la faptul că în privința inculpatului sunt aplicabile prevederile art.90 Cod penal, or acesta anterior de mai multe ori a fost judecat, inclusiv și pentru comiterea unor infracțiuni similare.

În continuare instanța de apel a reținut că M. Ceban fiind eliberat din detenție la 14.11.2017, din nou a săvârșit cu intenție o infracțiune mai puțin gravă, fapt ce denotă că acesta este predispus de a comite infracțiuni contra patrimoniului.

În concluzie Colegiul penal a reținut că, inculpatul a dat dovadă de comportament antisocial, ce denotă imposibilitatea de integrare în societate și adaptare la normele și standardele de viață normală, și astfel, corectarea și reeducarea acestuia este imposibilă fără executarea reală a pedepsei stabilite, or, pedepsele penale anterioare non privative de libertate n-au dus la corectarea inculpatului M. Ceban și nu au atins scopul prevăzut la art.61 Cod penal.

6. Decizia instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de către avocatul L. Bîrcă în numele inculpatului, care invocând temeiul de drept prevăzut la art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia cu dispunerea suspendării pe un termen de probațiune a pedepsei stabilite, argumentând următoarele:

- la stabilirea pedepsei instanțele de fond nu au ținut cont de faptul că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, iar cauza a fost examinată în procedură simplificată, nefiind stabilite careva circumstanțe agravante;
- faptul că instanțele de fond au neglijat prevederile art.art.61,75 Cod penal a dus la stabilirea unei pedepse inechitabile în raport cu gravitatea faptei și persoana celui vinovat;
- în privința lui M. Ceban sunt aplicabile prevederile art.90 Cod penal, pentru a acorda acestuia posibilitatea de a demonstra că corectarea sa este posibilă prin comportament exemplar și muncă cinstită, nesăvârșind o nouă infracțiune.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, considerându-l inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că la stabilirea pedepsei instanțele de fond au ținut cont de prevederile art.art.61,75 Cod penal și art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, corect stabilindu-i pedeapsa închisorii.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârilor

contestate art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise în instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Conform dispoziției art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Analizând decizia recurată prin prisma criticilor formulate de recurent, Colegiul penal conchide că, motivele invocate de autor nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

În argumentarea acestei concluzii Colegiul reține că, instanța de apel la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului și-a motivat just soluția adoptată, ținând cont de prevederile art.art.61,75, 76, 77 Cod penal.

Instanța de recurs constată că instanța de fond corect a stabilit în privința inculpatului pedeapsa penală, care este echitabilă, legală și corect individualizată, aplicată în limitele fixate în partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale ale aceluiași Cod, ținându-se cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În aceeași ordine de idei, se menționează că instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea categoriei, duratei și quantumului pedepsei. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul. Instanța de apel corect a ajuns la concluzia că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în privința lui M. Ceban poate fi atins doar prin stabilirea pedepsei sub formă de închisoare.

În ce privește argumentele apărătorului cu privire la posibilitatea aplicării prevederilor art.90 Cod penal, Colegiul penal le consideră neîntemeiate, deoarece analizând decizia atacată, se constată că instanța de apel și-a motivat soluția sa în partea menținerii categoriei și măsurii de pedeapsă stabilită prin sentință în privința inculpatului, concluzionând că nu este rezonabilă aplicarea pedepsei condiționate.

Subsidiar, Colegiul penal relevă că, textul art. 90 alin. (1) Cod penal, prin sintagma „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme. Acest fapt rezultă și din prevederile legale, care stipulează că: „ Dacă... instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei... indicând numaidecât în hotărâre motivele...”. Astfel, din examinarea condițiilor în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facilitate pe care instanța de judecată este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde. Raționamentul instanței de a suspenda executarea pedepsei depinde, de rând cu celelalte

circumstanțe ale cauzei, **de personalitatea vinovatului**, de comportamentul acestuia anterior și după săvârșirea infracțiunii, în timpul urmăririi penale sau a judecății.

Din materialele cauzei, instanța de recurs reține că, deși au fost îndeplinite cerințele de iure ale instituției suspendării executării pedepsei, instanțele de fond corect au efectuat o analiză completă și minuțioasă a personalității infractorului, urmărind în acest sens comportarea sa în viața socială, înainte și după săvârșirea infracțiunii.

Astfel, analizând personalitatea inculpatului, Colegiului penal constată corectitudinea concluziei neaplicării suspendării executării pedepsei. Aceasta deoarece inculpatul nu este la prima abatere, anterior fiind condamnat pentru infracțiuni similare. Totodată, corect instanțele de fond au menționat și faptul că, M. Ceban la 14.11.2017 a fost eliberat din detenție, iar la o perioadă relativ scurtă – 10 luni a comis o nouă infracțiune cu intenție, fapt ce denotă că acesta nu a făcut concluziile necesare, nu a călcat pe calea corijării și legea penală nu și-a atins scopul.

Reieșind din cele expuse supra, instanța de recurs conchide că, concluzia instanța de apel referitor la menținerea pedepsei privative de libertate stabilită de instanța de fond în privința inculpatului este legală și întemeiată, deoarece aplicarea prevederilor art.90 Cod penal nu va face posibilă atingerea scopului pedepsei penale de corectare și reeducare.

Din considerentele nominalizate, instanța de recurs apreciază hotărârile contestate ca fiind corecte și legale, astfel că pedeapsa stabilită și individualizată de către instanța de fond care a fost menținută de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art.61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, fiind în limita prevăzută la sancțiunea normei penale în baza căreia M. Ceban a fost condamnat.

În consecință, Colegiul reține că, temeiul invocat de recurent prevăzute la art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de eroare de drept în speța examinată nu s-a comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul ordinar urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului Ceban Marin, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2019, în cauza penală în privința lui **Ceban Marin**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 iulie 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Elena Cobzac